

Κυριακή ΙΕ' Λουκά: Ομιλία εις τον Ζακχαίον τον Τελώνην (Άγιος Ιωάννης Χρυσόστομος)

Categories : [ΘΕΟΛΟΓΙΑ](#)

Date : 19 Ιανουαρίου, 2018

Όσοι έπιθυμοῦν τὰ καλά, δέ διαφέρουν ἀπὸ τοὺς διψασμένους, ἀγαπητοί. Όσο δὲ βρίσκουν αὐτὸ ποὺ ζητοῦνται, τόσο ἀνάβει ἡ δίψα τους γιὰ ὅ, τι ποθοῦν. Καὶ τὴ νύχτα ὄνειρεύονται σὰ διψασμένοι τίς πηγές τῶν πόθων τους. Κι ὅταν ξημερώσῃ πηγαίνοντας ἀπὸ τόπο σέ τόπο, μέ ἀεικίνητα μάτια βλέποντας γύρω, ἀναζητοῦνται αὐτά πού ποθεῖ ἡ καρδιά τους. Κι ὅπως ὁδοιπόροι, πού σέ ὥρα μεσημεριοῦ διασχίζουν ἄνυδρο τόπο, ἀναγκασμένοι ἀπὸ τὴ δίψα βλέποντας γύρω τους πηγές· καὶ πολλὲς φορὲς θὰ τοὺς δῆς ν' ἀνεβαίνουν καὶ βουνὰ ὅπου ὑπάρχει πηγή· κι ὅταν ἀπὸ μακριὰ τὴ δοῦν, χαίρονται καὶ συνεχίζουν τὴν πορεία τους πρὸς αὐτὴ μέ βιάση· ἐπειτα φθάνουν στὴν πηγὴ καὶ σβήνουν μὲ τὸ νερὸ τὴ δίψα τους. **τέτοιοι εἰναι κι οι φίλοι τοῦ Χριστοῦ. Τὴν ἡμέρα ἀναζητοῦν τὸν ποθητό τους Χριστὸ μὲ καλά ἔργα καὶ τὴ νύχτα εἰναι κοντά του μὲ τὴν προσευχή κι ὅταν κοιμοῦνται βλέπουν στὸ ὄνειρό τους ὅτι περπατοῦν μαζί του.**

Όταν στὰ ὄράματά τους τὸν ἰδοῦν ἀπὸ μακριὰ χαίρονται κι ἀναγαλλιάζουν καθὼς οἱ διψασμένοι, ὅταν βροῦν τὶς πηγὲς ποὺ ποθοῦν. Κι ὅταν ξυπνήσουν θέλουν νά ξανακοιμηθοῦν, γιὰ ν' ἀντικρύσουν στὸν ὕπνο τους τὴν ἴδια πάλι ὄπτασία. Τέτοιος καὶ ὁ **Ζακχαῖος** ποὺ διαβάσαμε πρὶν ἀπὸ λίγο στὸ Εὐαγγέλιο. Δῆτε τον ποὺ τρέχει καὶ ὁ θεῖος πόθος τὸν πυρπολεῖ· σκαρφαλώνει στὸ δένδρο καὶ ψάχνει γύρω τὸν Ἰησοῦ, γιὰ νὰ δῆ τὴ ζωοδότρα πηγή. Κι ὅταν ὁ Ζακχαῖος ἀντίκρυσε τὸν Κύριο, ξεκούρασε τὴν ὄραση του, περισσότερο ὅμως ἀναρρίπισε τὸν πόθο στὴν καρδιά του· «Μπῆκε λοιπόν ὁ Ἰησοῦς στὴν Ἱεριχὼ καὶ περιπατοῦσε στὸν δρόμο. Βρῆκε κάποιον λεγόμενο Ζακχαῖο. Ἡταν ὀρχιτελώνης καὶ πολὺ πλούσιος. Ἡθελε πολὺ νὰ ἰδῃ τὸν Ἰησοῦ ποὺ ἦταν νὰ περάσῃ ἀπὸ κεῖ». Πρόσεξε, ἀγαπητέ μου, τὸν πόθο τῆς ψυχῆς του. Δέν μποροῦσε ὅμως νὰ δῆ ἀπὸ τὸ πλῆθος, γιατὶ ἦταν μικρὸ τὸ ἀνάστημά του. Τρέχει λοιπὸν μπροστά κι ἀνεβαίνει σὲ μιὰ μουριὰ γιὰ νὰ δῆ τὸν Ἰησοῦ, ποὺ ἦταν νὰ περάσῃ ἀπὸ κεῖ. Ὁ Ζακχαῖος μὲ τὸ μικρὸ ἀνάστημα καὶ τὴν πολλὴ γνώση ζητοῦσε νὰ δῆ τὸν Χριστὸ, ἐπιθυμοῦσε νὰ δῆ τὸ θεὸ μέσα στοὺς ἀνθρώπους πού χάριζε τὸν οὐρανό, ἥθελε νὰ δῆ τὸ δημιουργὸ τῶν ἀγγέλων, νὰ δῆ νὰ βαδίζῃ μὲ βήματα ἀνθρώπου ὁ φωτοδότης τοῦ οὐρανοῦ, ὑπέργειου φωτός. Ζητοῦσε νὰ δῆ πᾶς ὁ ἥλιος τῆς δικαιοσύνης καθισμένος στὸ νέφος πλημμύρισε μὲ φῶς τῶν πιστῶν τὰ ψυχικὰ μάτια. Ζητοῦσε νὰ δῆ τὸ θεὸ Ἰησοῦ, τὸν ὡραῖο, τὸν ποθητὸ, τὸ γλυκύ, ποὺ μὲ τόνομά του δηλώνει καὶ τὴν πράξη. Νὰ δῆ τὸ πορφυρόμαλλο πρόβατο, ποὺ τὸ αἴμα του ἔγινε τὸ τίμημα τῆς οἰκουμένης καὶ τὸ μαλλί του ἔντυσε τοὺς γυμνοὺς ἀπὸ τὸν Ἀδὰμ ὡς τὸ τέλος. Ἐπιθυμοῦσε νὰ δῆ ὁ αἰχμάλωτος στρατιώτης τὸ βασιλιά του, τὸ πρόβατο τὸ

βοσκό του, ό παραπλανημένος τὸ δρόμο του, ό σκοτισμένος τὸ φῶς. Ἐπιθυμοῦσε νὰ δῆ τὸν κήρυκα τῆς εὐσεβείας, αὐτὸς ποὺ δὲν εἶχε γεντῇ τὴ γλυκύτητα τῆς θεογνωσίας.

Ζητοῦσε νὰ δῆ ό ἄρρωστος τὴν ὑγεία του, ό πεινασμένος τὴν οὐράνια τροφή, ό διψασμένος τὴν ζωοδότρα πηγή. Ἐπιθυμοῦσε νὰ δῆ τὸν ἐμψυχωτὴ τῶν ιερέων καὶ τὸν ξυπνητὴ τοῦ Λαζάρου. Ω, τὸ θεϊκὸ ἔρωτα! Ω, τὴν ἐπιθυμία! Ω, τὸ χρυσόφτερο ἔρωτα, ἡ καλύτερα τὸν ἔρωτα τοῦ Χριστοῦ, ποὺ ἀνεβάζει στὸν οὐρανὸ τὴν ψυχὴ ποὺ τὸν ἔχει. Ο θεϊκὸς ἔρωτας ποὺ τὸν ἐσήκωσε ἀπὸ τὴ γῆ, τὸν ἔκαμε κιόλα ν' ἀνεβῇ στὸ δένδρο. Δὲν τὸν ἄφησε νὰ ἔξακολουθήσῃ νὰ βλέπῃ τὰ πράγματα τῆς γῆς, οὔτε καὶ νὰ συναστρέφεται τὸν ἀνθρώπους. Άλλὰ τὴ θεία ἀγάπη ποθῶντας στρέφει τὸ βλέμμα στὰ οὐράνια ἀγαθά. Ἀπὸ τὰ γήινα τρέχει πρὸς τὰ οὐράνια, ποὺ προκαλοῦσαν τὴν προθυμία του κι ἀφοῦ σκαρφάλωσε στὸ δέντρο ἔψαχνε γύρω ἀπὸ τὸ Χριστὸ καὶ μὲ φαντασία βρισκόταν στὸν οὐρανό. Κι ὅταν εἶδε ό Ζακχαῖος τὸ Χριστὸ τοῦ μίλησε ταιριαστά. Σ' ἐσένα σήκωσα τὰ μάτια μου ποὺ κατοικεῖς στὸν οὐρανό. Εἶδε τὸν Κύριο ό Ζακχαῖος καὶ δυνάμωσε ἡ ἐπιθυμία του περισσότερο. Τὸν ἄγγιξε στὴν ψυχή κι ἔγινε διαφορετικὸς ἀνθρωπος· ἀπὸ τελώνης ζηλωτῆς, ἀπὸ ἄπιστος πιστός, ἀπὸ λύκος πρόβατο σφραγισμένο γιὰ τὴ σφαγή. Ποιός νιώθει τέτοια ἐπιθυμία γιὰ τὸν πατέρα καὶ τὴν μητέρα του, ποιός ἀγάπησε τὴ γυναίκα ἡ τὰ παιδιὰ του, ὅπως ό Ζαχκαῖος τὸν Κύριο, ὅπως φανερώνουν τὰ ἴδια τὰ πράγματα; Μοίρασε ὅλα τὰ ὑπάρχοντά του στοὺς φτωχοὺς καὶ τετραπλάσια ἔδωσε σ' ὅποιους ἐσυκοφάντησε. Συμπεριφορὰ ἄριστη μαθητοῦ, καὶ δασκάλου ἐπιείκεια καὶ δύναμη θεϊκή· ἀπὸ τὴ θέα του μόνο ό Ἰησοῦς ὁδηγεῖ στὴν πράξη. Κανένα διδακτικό λόγο δὲν εἶχε πεῖ ό Κύριος στὸ Ζακχαῖο, παρουσιάστηκε μόνο σ' αὐτὸν ποὺ τὸν ποθοῦσε καὶ ἀπὸ τὸ βάθος τῆς καρδιᾶς του τραβιόταν ἐπάνω ἡ δύναμη τῆς πίστεως. Παρόμοιο ἔγινε καὶ στὴν αἵμορροοῦσα· ἥρθε κοντὰ στὸν Κύριο καὶ ζητοῦσε νὰ τὴ θεραπεύσῃ, μὰ δὲ δεχόταν νὰ τοῦ ἀγγίξῃ τὸ χέρι. Κι ἐκείνη τοῦ ἀγγίζει κρυφά τὴν ἄκρη ἀπ' τὰ ροῦχα του. Καὶ τῆς θεραπείας τὴ δύναμη σὰ σφουγγάρι μὲ τὸ ἄγγιγμά της τὴν τράβηξε. Κι ό Ζαχκαῖος ἐνεργοῦσε ἀσυναίσθητα, κινημένος ἀπὸ βία θεϊκὴ καὶ ἀπὸ πνευματικὸν ἔρωτα ἀναμμένος ἀνέβαινε στὴ μουριὰ. Ό Κύριος ὅμως ἀνακαλύπτοντας κάποιο μυστικὸ τοῦ λέει, κατέβα. Γνώρισα τὴν ψυχή σου, γνώρισα τὸν ιερὸ ἔρωτά σου· Κατέβα. Θυμήσου ὅτι κι ό Άδαμ ὅταν ἔνιωσε τὴ γυμνότητά του, κρύφτηκε πίσω ἀπὸ τὴ συκιά. Καὶ σὺ ποὺ θέλεις νὰ σωθῆς, μὴν τρέχης πάνω στὴ μουριά. Πρέπει νὰ τὴν ξηράνω αὐτὴ τὴ μουριὰ καὶ νὰ φυτέψω ἄλλη, τὸ σταυρό. Ἐκεῖνος εἴναι τὸ εὐλογημένο δέντρο καὶ σ' αὐτὸν νὰ ὁδηγῆς τὰ βήματα τῆς ψυχῆς σου. Ἀπὸ αὐτὸν ἀκοντίζεσαι ἀμέσως στὸν οὐρανό. Ἐνῶ στῆς μουριᾶς τὰ φύλλα καὶ τὸ φίδι περιπλέκεται, καὶ σ' αὐτὴ κρύβεται καὶ σ' αὐτὴν ἐκλώσσησε τὰ μικρά του. Κατέβα γρήγορα, προτοῦ ἀρχίσῃ νὰ ψιθυρίζῃ στὴν ψυχή σου, ὅπως καὶ στὴν Εὔα ποὺ τὴν ἔπεισε νὰ δοκιμάσῃ τὴ γλυκειὰ ἡδονῆ. Κατέβα γρήγορα. Ὅσο στέκομαι ἐγώ, κατέβα ἀπ' αὐτή· ὅταν τὸ βλέπω ἐγώ, ἐκεῖνο φιμώνεται. Κατέβα γρήγορα, δὲ θέλω νὰ σ' ἀφήσω πάνω στὴ μουριά, δὲ θέλω νὰ χαθῆς. Δικὸ μου πρόβατο εἶσαι, σ' ἐμένα ἔτρεξες. Κατέβα γρήγορα καὶ περίμενέ με στὸ σπίτι σου. Πρέπει νὰ ξεκουραστῶ ἐκεῖ. **Όπου ύπαρχει πίστη, ἐκεῖ**

ΞΕΚΟΥΡΑΖΟΜΑΙ. "ΟΠΟΥ ΉΠΑΡΧΕΙ ΆΓΑΠΗ, ΈΚΕΙ ΠΗΓΑΙΝΩ. Ξέρω τί θὰ κάμης σὲ λιγο·
ξέρω ότι θὰ δώσης ὅλα τὰ ἡπάρχοντά σου στοὺς φτωχοὺς καὶ πρῶτα ότι θὰ
ἐπιστρέψῃς τὸ τετραπλάσιο σ' ὅσους ἐσυκοφάντησες. Σὲ τέτοιους ἀνθρώπους μ'
εὐχαρίστησῃ φιλοξενοῦμε. Κι ὁ Ζακχαῖος κατέβηκε βιαστικός, πῆγε στὸ σπίτι του κι
ὑποδέχτηκε τὸν Ἰησοῦν. Καὶ γεμάτος χαρά, εἶπε ἀφοῦ στάθηκε -οὗτε περπατῶντας,
οὔτε καθισμένος ἄλλὰ ἀφοῦ στάθηκε, γιὰ νὰ δείξῃ τὴν ἀμετάθετη ἀπόφασή του- καὶ
ἀφοῦ στάθηκε μίλησε, ὅταν μὲ θερμὴ ψυχὴ κι ἀμεταμέλητη ἀπόφαση ἀποδυόταν στὸν
ἀγῶνα. "Ἡξερε ποῦ σπέρνει καὶ ποῦ ἥταν νὰ θερίσῃ καὶ εἶπε· Δίνω στοὺς φτωχοὺς τὰ
μισὰ ἀπὸ τὰ ἡπάρχοντά μου καὶ γυρίζω τὸ τετραπλάσιο σ' ὅσους ἐσυκοφάντησα. Ὡ
ἄδολη ἔξομολόγησῃ, ποὺ βγαίνει ἀπὸ καρδιὰ καθαρή. Ἐξομολόγησῃ ἀθάμπτωτη
-μπροστὰ στὴν ἀθάμπωτη δόξα τοῦ Θεοῦ- πού εἰναι ἡ πίστη ἡ πνοή της κι ἡ
δικαιοσύνη τὸ ἄνθος της. Αὐτῆς τῆς δικαιοσύνης ἃς μᾶς κάμη ἄξιους ὁ Θεὸς τῶν
ὅλων μὲ τὴ χάρη καὶ φιλανθρωπία τοῦ Κυρίου μας Ἰησοῦ Χριστοῦ. Σ' αὐτὸν ἀνήκει ἡ
δόξα καὶ ἡ δύναμη στοὺς αἰῶνες τῶν αἰώνων. Άμην.

(Μητροπολίτου Τρίκκης καὶ Σταγῶν Διονυσίου, "Πατερικὸν Κυριακοδρόμιον", Τόμος
Δεύτερος, Αθῆναι 1969, σελ. 114-118)

(Πηγή ηλ. κειμένου: kirigmata.blogspot.com)